

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Město Třemošnice**, se sídlem náměstí Míru 451, Třemošnice, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 1. 2015, č. j. 52 Af 18/2014 – 38,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 1. 2015, č. j. 52 Af 18/2014 – 38, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 1. 2015, č. j. 52 Af 18/2014 – 38 (dále jen „napadené usnesení“), jímž krajský soud odmítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. 6134/14/5000-24700-710142 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1203170/13/2800-04703-607099 (dále „rozhodnutí orgánu prvního stupně“), tak, že vyměřený odvod se mění z částky 3 745 454 Kč na částku 3 745 455 Kč a vyměřená daňová povinnost je splatná v náhradní lhůtě podle § 139 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a dále uvedl, že ve zbytku zůstává výrok napadeného platebního výměru beze změny.

II. Usnesení krajského soudu

V napadeném usnesení krajský soud zdůraznil, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí dispoziční zásada. Bylo na stěžovateli (žalobci), aby vymezil žalobní body, a vymezil tak rozsah soudní kontroly, přičemž podle konstantní judikatury uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uvedených v odvolání, popř. pouhým odkazem na odvolání. Není povinností ani právem soudu namísto stěžovatele (žalobce) dohledávat skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V opačném případě by se soud ocitl v pozici „žalobcova advokáta“ a ignoroval by tak dispoziční zásadu. Pokud se s odvolacími námitkami již vypořádal žalovaný a tyto námitky pak stěžovatel pouze „zkopíroval“ do žaloby, míří žaloba *de facto* pouze proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Právě v napadeném rozhodnutí je uvedena argumentace žalovaného, kterou se s těmito námitkami vypořádal, přičemž pokud stěžovatel v žalobě proti této argumentaci žalovaného neuvedl žádné námitky, není krajský soud oprávněn za stěžovatele domýšlet jednotlivé skutkové a právní důvody, které by argumentaci žalovaného věcně napadly a zpochybnil. Takové žalobě tedy chybí právní základ pro soudní přezkum, tj. způsobitelné žalobní body. Zopakováním námitek stěžovatel pouze vyslovil nesouhlas se způsobem, jakým se s těmito námitkami vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž pouhou existenci nesouhlasu nelze hodnotit jako důvod pro věcný přezkum napadeného rozhodnutí. Jestliže žaloba postrádá žalobní body, jak je tomu v projednávané věci, jedná se o nedostatek podmínky řízení. Z tohoto důvodu krajský soud ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), žalobu odmítl. Závěrem krajský soud zdůraznil, že nebyl povinen stěžovatele vyzývat k odstranění vad, neboť v žalobě nebyl uveden žádný žalobní bod, přičemž rozšířit žalobu o žalobní body lze jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a případná výzva krajského soudu by tak v tomto případě byla nadbytečná, neboť k případným dodatečně uplatněným argumentům by krajský soud nemohl přihlížet. Postup krajského soudu tedy nelze považovat za porušení práva na spravedlivý proces, neboť zcela vychází ze zásady „*necht' si každý střeží svá práva sám*“.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

V kasační stížnosti stěžovatel konstatuje, že pokud krajský soud uvádí jako důvod odmítnutí žaloby, že správní žaloba je „prostou kopií“ podaného odvolání vůči rozhodnutí orgánu prvního stupně, tedy že neuvádí nic nového, žádné jiné argumenty, pak krajskému soudu patrně unikl význam a smysl správního soudnictví. Stěžovatel musel uvést zcela shodné důvody a zcela stejnou právní argumentaci, protože na ní staví nezákonnost rozhodnutí, a tuto nezákonnost jasně dokládá a konkrétně formuluje. Žádné jiné důvody nejsou a neexistují. Soud nemůže odmítnout žalobu proto, že je jejím prostřednictvím žádán, aby důvody použité ve správním řízení soudně přezkoumal a podřídil svému právnímu výkladu a názoru - za této situace by správní soudnictví pozbývalo smysl,

pokračování

protože žádný subjekt jiné důvody nevymyslí a nevytvoří. Výklad soudu by znamenal, že některé argumenty si má stěžovatel ponechat pro případné správní soudnictví, což je procesně nesmyslné. Stěžovateli je známo, že správní soudnictví poskytuje ochranu originální a že správní soudnictví není pokračováním správního řízení. To však neznamená, že správní soud není oprávněn poskytnout originální ochranu tím, že stejné argumenty a stejné skutečnosti podřadí pod jiný právní výklad. Zcela běžně jsou užity shodné právní argumenty a shodné skutečnosti a soud je žádán, aby je vyhodnotil jinak, než učinil správní orgán. Řečeno jinak, správní orgán může dojít k nezákonnému rozhodnutí na základě skutečností, které správní soud naopak shledá za skutečnosti, které měly vést ke zcela jinému rozhodnutí. Nezákonnost zkoumá soud a právě nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení bylo to hlavní, co bylo v žalobě namítáno. Žaloba splňovala všechny náležitosti. To, že stěžovatel žádal o přezkum těchto argumentů již žalovaného jako odvolací orgán v režimu správního řízení, ho nezbavuje práva užít stejné argumenty v podané správní žalobě a nevytváří povinnost uvést nová fakta, nové údaje a nové právní výklady. Stěžovatel se domnívá, že by bylo možné odmítnout žalobu, kdyby odkazovala pouze na svou argumentaci ve správním řízení, aniž by ji opět zopakoval, protože správní soudnictví skutečně není pokračováním správního řízení („spisu správního“). Ale pokud argumentaci stěžovatel zopakuje (jak jinak, když nemá jinou) a žádá zejména o jiný právní výklad, protože nezákonnost spatřuje v nesprávném právním výkladu provedeném správním orgánem, nelze správní žalobě vytknout, že nesplňuje podmínky řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného usnesení a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Žalovaný navrhl, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby. V této souvislosti žalovaný odkázal na § 36 odst. 1 s. ř. s., které účastníkům řízení zaručuje rovné postavení, a také na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

V replice stěžovatel setrval na argumentaci v kasační stížnosti.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel se včasnou kasační stížností (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozsudku krajského soudu, který vzešel z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost splňuje všechny zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Přestože stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvádí zákonné ustanovení, pod které důvody kasační stížnosti podřazuje, přichází v úvahu pouze § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel v kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že jak odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, tak podaná žaloba jsou skutečně argumentačně shodné a jejich texty se ve značné míře shodují. To ostatně uznává sám stěžovatel v kasační stížnosti (viz shora). Stěžovatel jak v odvolání, tak ve správní žalobě namítal: 1) nepřezkoumatelnost rozhodnutí orgánu prvního stupně; 2) vybočení z mezí správního uvážení; 3) kolize řešení správního orgánu s § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o obcích“); 4) správní orgány zvolily výklad nerespektující smysl a účel zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o veřejných zakázkách“); 5) nesprávné vyložení pojmu „*neoprávněné použití finančních prostředků*“.

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodné, zda skutečnost, že stěžovatel uvedl stejné argumenty jak v odvolání, tak v žalobě, aniž by je rozvedl, zakládá důvod pro odmítnutí žaloby, resp. zdali taková žaloba skutečně nesplňuje podmínky řízení (existence žalobních bodů) a tento nedostatek je neodstranitelný [srov. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

O obsahově shodné kasační stížnosti téhož stěžovatele již rozhodoval šestý senát rozsudkem ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31, který se týkal platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 11 236 364 Kč. Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení krajského soudu ze dne 6. 1. 2014 (správně 2015 – poznámka Nejvyššího správního soudu), č. j. 52 Af 17/2014 – 38, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že i v nyní posuzované věci byla stěžovatelem podána obsahově totožná kasační stížnost, kterou v uvedeném rozsudku již Nejvyšší správní soud vypořádal, přejímá zdejší soud i v této věci argumentaci v tomto rozsudku uvedenou, s níž se ztotožňuje.

Jak plyne z ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvedení žalobních bodů je jednou z podstatných náležitostí žaloby. Ze žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. K otázce povinnosti uvést žalobní body již existuje četná judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že pojem „žalobní bod“ je nutno vykládat způsobem ve prospěch žalobce extenzivním. Jen tak lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat každé vyjádření žalobce „z něhož *byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým*

pokračování

právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“ Dále lze obecně konstatovat, že žalobci nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012 - 125).

Stěžovatel sice pouze „zkopíroval“ argumenty, které uváděl v odvolání, nicméně ve světle shora citované judikatury i toto „zkopírování“ v tomto konkrétním případě postačilo k naplnění podmínky stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze stěžovatelových tvrzení je seznatelné, z jakých především právních důvodů považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože stěžovatel v žalobě nereagoval přímo na argumenty uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí (žalobní body výslovně svým textem nemíří proti napadenému rozhodnutí), je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná především o právní argumentaci abstraktnějšího charakteru, která poskytla krajskému soudu přinejmenším obecný referenční rámec přezkumu (k tomu viz dále) a krajskému soudu mělo být zřejmé, jakým směrem bude směřovat jeho přezkum. Žalobní body tak *de facto* směřují i proti obsahu napadeného rozhodnutí. Uvedená argumentace naplnila shora uvedená (nepříliš striktní) kritéria uvedení žalobních bodů. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že žaloba obsahovala žalobní body. Pokud tedy krajský soud žalobu odmítl z důvodu, že žaloba neobsahuje žalobní body, je napadené usnesení stíženo nezákonností a jako takové muselo být nyní Nejvyšším správním soudem zrušeno.

Nejvyšší správní soud však výše uvedeným v žádném případě nezobecňuje, že k naplnění podmínky uvedení žalobních bodů vždy postačí pouze „zkopírování“ argumentace odvolání. Tuto podmínku je samozřejmě nutné posuzovat případ od případu. V nyní projednávaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že i ono pouhé „zkopírování“ postačilo ke splnění této podmínky. Stěžovatel totiž v žalobě označil napadené rozhodnutí, jasně vymezil, že podává správní žalobu, a poté sice setrval na svých argumentech uvedených v odvolání, avšak, jak již bylo shora uvedeno, jedná se o argumenty do jisté míry právně abstraktní (např. argumentace účelem zákona), které *de facto* mířily i proti napadenému rozhodnutí a které krajskému soudu poskytly obecný referenční rámec přezkumu. Nejvyšší správní soud si je vědom existence judikatury, dle které zkopírování odvolacích námitek do žaloby běžně nepostačí pro naplnění podmínky uvedení žalobních bodů (srov. krajským soudem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74, a ze dne 20. 4. 2007, č. j. 8 Afs 5/2006 - 56, přičemž posledně uváděný se týká především požadavků na kasační námítky). Nejvyšší správní soud má ovšem za to, že tuto judikaturu je nutno nyní vykládat z pohledu citovaného rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, který pojem žalobní bod vykládá extenzivněji a liberálněji (viz výše), a do jisté míry tak závěry uvedené judikatury koriguje. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelova tvrzení ve světle citovaného rozsudku rozšířeného senátu splňují podmínku uvedení žalobních bodů.

Nejvyšší správní soud má za to, že na danou věc se nevztahují krajským soudem aplikované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 2 Afs 26/2005; ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22; a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 117/2011 – 223. V uvedených rozsudcích se projednával případ, kdy žalobce vždy pouze odkázal na odvolání, nikoliv o případ, že argumenty z tohoto odvolání převzal a převtělil do žaloby. Žalobní body přitom musí žalobce skutečně koncentrovat přímo v žalobě.

V neposlední řadě musí Nejvyšší správní soud připomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, ze kterého vyplývá, že soudy se nemohou odmítnout zabývat „určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Při výkladu mezi práva na spravedlivý proces, stanovených soudním řádem správním (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byly stanoveny. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první.“ Z toho vyplývá, že i pokud by snad vznikaly pochybnosti o tom, zda v projednávaném případě byla splněna podmínka uvedení žalobních bodů, měl krajský soud zvolit tu variantu, která „hovoří ve prospěch“ stěžovatelova práva na spravedlivý proces, tedy neměl žalobu odmítnout.

V citovaném rozsudku č. j. 4 As 3/2008 – 78 rozšířený senát také rozlišil mezi existencí žalobního bodu jakožto náležitostí žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. na straně jedné a dostatečnou specifikací žalobního bodu jako podmínkou projednatelnosti žaloby na straně druhé. K existenci žalobních bodů se Nejvyšší správní soud již vyjádřil shora, když dospěl k závěru, že žaloba obsahovala žalobní body.

Nároky na projednatelnost žaloby (tj. nároky na bezvadné obsahové vymezení žalobních bodů) se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58. Rozšířený senát uvedl, že žalobce má povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně vymezenými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Dále k tomu rozšířený senát uvedl: „Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Ohledně právní argumentace v citovaném rozsudku rozšířený senát vyslovil, že se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení

pokračování

považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. V případě, že zde existují žalobní body, které však nejsou dostatečně specifikované pro jejich projednání, musí soud postupovat dle § 37 odst. 5 s. ř. s. a žalobce vyzvat k jejich specifikaci (k odstranění vad podání). Jsou-li však žalobní body způsobitelné projednání, soud je posoudí v té míře obecnosti, v níž byly formulovány. Míra podrobnosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

Nároky na projednatelnost žalobních bodů jsou tedy striktnější než nároky na pouhé uvedení žalobních bodů. Nejvyšší správní soud však má za to, že žalobní body, tak jak byly formulovány v žalobě, byly bez dalšího způsobitelné projednání. Stěžovatel sice, jak již bylo uvedeno, nereagoval přímo na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přesto je však z jeho tvrzení zřejmá konkrétní právní argumentace, na základě které považuje úvahy, hodnocení a závěry uvedené správním orgánem za nezákonné. Stěžovatel trval na tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, že zvolené řešení vybočuje z mezí správního uvážení, nerespektuje § 38 odst. 1 zákona o obcích a smysl a účel zákona o veřejných zakázkách; dále stěžovatel trval na nesprávném vyložení pojmu „*neoprávněné použití finančních prostředků*“. Těmito tvrzeními stěžovatel ozřejmuje svůj právní náhled na věc a lze je ve vztahu k němu považovat za splňující požadavky míry individualizace pro jejich projednatelnost. Tato tvrzení sice již vypořádal žalovaný, to však neznamená, že by se k nim krajský soud mohl odmítnout vyjádřit a právní posouzení provedené žalovaným nepodrobit alespoň v obecné míře soudnímu přezkumu. Pokud jsou tedy žalobní body v tomto ohledu dostatečně určité, a tudíž projednatelné, nemá krajský soud v dalším řízení povinnost postupovat dle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzývat stěžovatele ke specifikaci žalobních bodů.

Aniž by Nejvyšší správní soud jakkoliv předjímal výsledek řízení před krajským soudem, lze podotknout, že soud za stěžovatele nemůže domýšlet další argumenty. Soud se může věnovat stěžovatelem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud stěžovatel v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128).

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že na druhou stranu nemohl přisvědčit stěžovatelovu tvrzení, že v této věci již nemohly být vymyšleny nové, konkrétnější žalobní argumenty. Je logické, že pokud žalovaný reagoval na odvolací námitky stěžovatele, jež byly především abstraktnějšího právního charakteru, rozvedl tím právní diskurs a stěžovateli nic nebránilo v tom, aby následně podrobněji reagoval na tuto argumentaci, tedy uvedl, proč konkrétně tuto argumentaci považuje za lichou. Naopak, Nejvyšší správní soud má za to, že o to se stěžovatel, přestože byl i v řízení před krajským soudem zastoupen advokátkou, ani nepokusil, což vyplývá právě z jeho „zkopírované“ žaloby. Samozřejmě, že by bylo absurdní, aby si stěžovatel ponechával nějaké argumenty až do řízení o žalobě. Pro stěžovatele je vhodné, pokud argumenty uvede již ve správním řízení, to však nic nemění na tom, že žalobní argumentace má poté primárně směřovat proti závěrům odvolacího orgánu, a má tedy do jisté míry konkretizovat argumentaci, již

uváděl ve správním řízení. Uvedené však nic nemění na tom, že zde neexistovaly důvody pro odmítnutí žaloby a v dalším řízení krajský soud musí žalobu projednat.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy že napadené usnesení trpí nezákonností spočívající v tom, že v řízení před krajským soudem neexistovaly podmínky pro odmítnutí žaloby, když tato obsahovala žalobní body. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že tyto žalobní body byly (budou) navíc i přímo projednatelné (aniž by krajský soud musel vyzývat stěžovatele k jejich upřesnění), a to v míře jejich obecnosti.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je krajský soud povinen se řídit závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V novém rozhodnutí v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jakubem Camrdou v právní věci žalobce: **Město Třemošnice**, se sídlem náměstí Míru 451, Třemošnice, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 1. 2015, č. j. 52 Af 18/2014 – 38,

t a k t o :

- I. Záhlaví zkráceného znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 5 Afs 12/2015 - 38, **se** ve složení senátu a datu vydání usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, č. j. 52 Af 18/2014 - 38 **o p r a v u j e** na toto správné znění: „Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Město Třemošnice**, se sídlem náměstí Míru 451, Třemošnice, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 1. 2015, č. j. 52 Af 18/2014 – 38,“.
- II. Ve výroku zkráceného znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 5 Afs 12/2015 - 38, **se o p r a v u j e** v datu vydání usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č. j. 52 Af 18/2014 – 38, na správné „6. 1. 2015“.

O d ů v o d n ě n í:

V záhlaví zkráceného znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 5 Afs 12/2015 - 38, bylo v důsledku písařské chyby zjevně nesprávně uvedeno, že ve věci rozhodující senát Nejvyššího správního soudu byl složen z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy, přestože správně mělo být uvedeno, že rozhodoval v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové.

Zjevně nesprávně bylo v záhlaví a ve výroku zkráceného znění uvedeného rozsudku zdejšího soudu uvedeno rovněž datum vydání usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č. j. 52 Af 18/2014 – 38, když místo správného data „6. 1. 2015“ bylo uvedeno datum „6. 1. 2014“.

Uvedené zřejmé nesprávnosti proto zdejší soud opravil postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. tímto opravným usnesením.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. října 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu